

пълнителни проблематизирания, или – още по-усилено и по-дълбоко потъване в „кореновостта“ (П. Рикьор) на символа. Това все по-увличащо спускане надолу също би могло да се окаже безкрайно: ретроспективно обръщане на погледа отвъд Яворовата ранна поезия, открояване на значещото репликиране в нея на чуждата лирическа текстост и дори виждането на Яворовата гециалтна система най-вече като преломена, като главоломно преобърнатата Ботева образност и лирическа мисловност – всичко това в своята безспорност е действително рисковано, тъй като би отвело извън пределите на първоначалното търсене. Поради това – в зависимост от усета за разпознаване и адекватно назоваване на интертекстуалните връзки и съотнасяния – ще ограничим и редуцираме дълбаенето назад (надолу) до видимостта на текста, до отчетливо експлицираното *друго* в поетическите творби на Яворов. Апарадигматичният образ на поетовото творчество, който се стремим да представим, естествено ще се отличава с известна схематичност, със своего рода огрубеност (заради неизменния акцент върху някои негови характерни черти) – т.е., ако постигнем въпреки това неговата правдоподобност, ако успее да впечатли с автентизма си, това до голяма степен ще се дължи на една емблематизация, валидна, разбира се, за определен отрязък време.